

Ray Robertson: *What Happened Later*

Tak, tady je Jack Kerouac, znova na cestě.

Dokonce i Jack se tomu musel smát.

Na zádech, pod obraz zpívej a natáhlej přes northportský tramvajový koleje, řekl svému kámošovi Stanleyemu Twardowiczovi, že nevstane, dokud nepřijede tramvaj nebo auto a nezbaví ho všeho toho „bítnictví“ a nebude s jistotou mrtvej.

Well, there's Jack Kerouac, back on the road again.

Even Jack had to laugh at that.

Flat on his back and soggy drunk, lying across the Northport streetcar tracks, he'd told his buddy Stanley Twardowicz that he wasn't getting up until either the streetcar or an automobile arrived and he was finally free of the wheel of the quivering meat conception and safe in heaven dead.

Ve skutečnosti řekl *Jdi do hajzlu, nebude vstávat*, ale Stanley věděl, co tím myslí.

Kdysi za slunnejch jasnejch dní v New Yorku v padesátejkách letech, kopal do sebe v Cedar Tavern dvojité panáky Jacka Danielse, s Pollockem, de Kooningem, Kline a dalšíma. Jack si vždycky vychutnával společnost malířů. Malíři nemaj tendenci mluvit o věcech jako jsou výhody a nevýhody objektivní a subjektivní er-formy, nebo kolik peněz pro něj získal ten a ten agent na dotisk jeho poslední knížky, nebo koho *New York Timesy* „jmenovaly“ zaručeným stoprocentním „zázrakem“ tohoto týdne, na kterýho si maj lidi dávat majzla. Jack rád odpoledne okouněl v Twardowiczově northportským ateliéru, když Stanley právě pracoval, rád se tiše poflakoval a usrkával pivo z vysoký plechovky, nebo někdy strávil celý hodiny pozorováním, jak Twardowicz kombinuje novou čerstvou barvu, světlo a linie.

Actually, Fuck off, I'm not getting up, is what he said, but Stanley knew what he meant.

Right back to the bright, clear days of New York in the fifties, backslapping double shots of Jack Daniels at the Cedar Tavern with Pollock and de Kooning and Kline and all the rest, Jack had always enjoyed the company of painters. Painters tend not to talk about things like the pros and cons of third-person limited versus third-person omniscient narration or how much money what's-his-name's agent got for him for his last paperback reprint deal or who the *New York Times* has anointed as this week's 100 percent guaranteed wunderkind to watch out for. Jack liked to hang around Twardowicz's Northport studio in the afternoon while Stanley was working, liked to quietly putter away and sip from a tall can of Colt 45 or sometimes spend entire hours watching Twardowicz lay down some fresh new colour and light and line.

Ateliér byl pro něho taky místem, kam se mohl na chvíli schovat před matkou a před longislandským pubertákama, kteří se pořád zjevovali před jeho dveřma a chtěli vidět toho chlápka, co napsal *Na cestě*. Matka se je snažila odehnat, ale Jack na ni francouzsky řval a ona na něho řvala francouzsky ještě víc. Jedno z děcek přineslo karton piva a netrvalo dlouho a Jack zvedl flašku whisky, nasadil si klaunskéj nos a dělal ze sebe náramnýho kašpara, což od něho všichni očekávali. Probudil se za dva dny se šílenou kocovinou, aby zjistil, že mu chybí jeden z jeho zápisníků, několik prvních vydání jeho vlastních knih a dokonce nějaký tužky – koneckonců tužky, který kdysi vlastnil Jack Kerouac, král bítníků, jak ho označuje časopis *Time*.

Being at the studio was also a way of getting away from his mother for a while, as well as a place he could retreat to to avoid the Long Island teenagers who still showed up at his front door looking for the guy who wrote *On the Road*. Memere would try her best to shoo them away, but Jack would yell at his mother in French and she'd yell back at him in even louder French and one of the kids would have brought along a six-pack and it wouldn't be long before Jack would lift his whiskey bottle and put on his clown nose and be the brilliant

buffoon everybody wanted him to be. He'd wake up two days later with a crippling hangover only to discover that one of his notebooks, a couple first editions of his own novels, and even some of his pencils were missing—pencils, after all, once owned and used by Jack Kerouac, King of the Beats, *Time* magazine tells us so.

A teď Jack ne a ne vstát.

Skoro deset minut zkoušel Stanley snad všechno: domlouvání, prosby, dokonce výhružky. Jedno troubící auto už muselo Jacka v té tmě objet a tramvaj měla přijet každou chvíli. Ještě nepřijela, ale měla.

Konečně:

Tak, tady je Jack Kerouac, znova na cestě.

Dokonce i Jack se tomu musel smát.

Jack se zasmál, zvedl se ze země a spolu se Stanleyem zamířili zpátky ke Guntherovi, do rybářského baru, kde rádi pili. Když přecházeli přes cestu, položil Jack Stanleyemu ruku kolem ramen.

Ach, Stane, ty jsi věděl, že to neudělám, víš, že jsem dobrej katolik, víš, že musím odcházet pozvolna.

Jak to myslíš „odcházet pozvolna“?

Jack pozvedl ukazováček do longislandského slaného nočního vánku.

Sebevražda je hřích, Stane, to ty víš. Tak pojď, jdem si sednout a já ti koupím pořádný pivo.

And now Jack wouldn't get up.

For nearly ten minutes Stanley had tried everything: reasoning, pleading, even threatening. One honking car had already had to swerve around Jack in the dark, and the streetcar was eventually going to come. It hadn't come yet, but it was coming.

Finally:

Well, there's Jack Kerouac, back on the road again.

Even Jack had to laugh at that.

Jack laughed, picked himself up off the street, and he and Stanley headed back toward Gunther's, the fisherman's bar where they liked to drink. He put his arm around Stanley's shoulder as they crossed the road.

Ah, Stash, you knew I wasn't going to do it, you know I'm a good Catholic, you know I have to take the slow way out.

What do you mean, 'Take the slow way out'?

Jack raised a single forefinger in the salty Long Island night air.

Suicide is a sin, Stash, you know that. C'mon, let's get a table, let me buy you a boilermaker.